

nami, brez čakanja — v spremstvu nekih gospodov. Menda so razni posredovalci. Nekateri stopajo s svojimi klienti v pisarne z napisi: Vstop prepovedan! ter se kmalu vračajo zadovoljnih, samozavestnih obrazov... Lepe ženske odfrčijo za njimi. Neki žid, ki gleda za njimi, se obrne k svojemu prijatelju in reče:

„Ko bi imel denar, recimo šest ali deset tisoč frankov, bi si že dobil pravico bivanja. Toda takrat bi mi ne bilo treba hoditi čakati sem v peto nadstropje, ampak bi mi jo agent prinesel lepo v „Café de la Paix“ na Boulevard de l'Opéra...“

„Danes tudi te stvari ne gredo. Le verjemi. Neki moj sorodnik, ki je že dvajset let francoski državlján, se je hotel pobrigati zame in se je obrnil na svojega znanca, Francoza, ki dela na tujskem oddelku prefekture. Toda uradnik mu je kratko in malo odbil vsako pomoč rekoč: „Za noben svet ne storim kaj za tujca. Nekoč sem interveniral, oziroma uredil zadevo za neko lepo, mlado Poljakinjo, ki so jo tudi izganjali. In veš, kaj je danes? Koruznica ministra Frossarda“...“¹

Nenadoma pa sem le naletel na dva Slovenca. Prvi je bil med španskimi prostovoljci, ki so po delni evakuaciji španske republikanske armade prišli v Francijo. Skupino kakih deset mož so od nekod prignali po hodniku in jo posadili na klopi v naši sobi, kjer so morali čakati. Poleg njih se je postavil stražnik, vendar se ni mnogo brigal za svoje varovance. Trem, štirim se je poznalo, da so menda šele pred kratkim zapustili bolniške postelje, kajti dva sta nosila roke še v ovojih, eden je hodil ob palici, medtem ko je imel drugi še obliž tik za ušesom. Vsi so bili zarjaveli, koščeni in posušeni. (Konec sledi.)

Posmrtnica

Igo Gruden

Prepoln življenja na samotni poti
Ljubljanskega poljá, ob bregu Sáve
Edinstvene si človek bil pojave,
Čudak, sam sebi drug, vsem brat v dobroti.

Najtišjo pot si smrti šel naproti,
Iskal v življenju nisi hrupne slave:
Kdor je, kot ti, ves v službi očetnjave,
Usahne sam, kot rasel je v samoti.

Je zdanje ti gorje duhá mračilo,
Ako si videl v strahu ljudstvo bedno,
Nevere seme v tebi ni skalilo.

En sam je cilj ti v dušo svetil vedno:
Za narod svoj izvojevati s silo
Usodo narodom vsem drugim vredno.

¹ Frossard, renegat delavskega gibanja, Daladierov, Reynaudov in Petainov minister.